

raga seisis ta kaskel sure issandade seltsis kuüninga löufoera palge ees ja ütles kuüningades: „Üllewägga austatud kõrge kuüningas, armoline issand! kõrget suggu ollete ja suur, au ning wäe polest effimene loom; wõtke siis armolikkult õigust möda ka tänagi miño wabbandlikko juttu kuulda. Teie kuüninglik arm weel truimad sullast ial ei leidnud kui miña, mis julgest tohhi tunnistada. Pahogi seisab praego teie aujärje ümber kes mind selle õnne pärrast wihkawad. Waenlaste kurjatahtlik walle lippub teie sõbrust mul lõppetama, agga tänõ waña tadile! teie katsute igga asja põhjani läbbi ja kulete ni hästi süalluse kui kaebaja juttu; olgo nad küllalti selja tagga luiskand ja mind taggajärrel jossinud, miña seisab kohkomata kohto ees ja mõtlen: küll teie miño truust tunnete, mis sedda taggakuusomist mulle sadab.“ „Wai!“ kargatas kuüningas — „piddage löwad finni! teie libbekelik lorri lähheb tuulde; awalikkus tõusnud üllekohto tööd ähwardawad teile nuhtlust. Kas piddate rahho leppingut, mis surest armust kõige ellajadele kulutasin ja wande sõnaga finnitasin? — Seal seisab leinaja kuk Kannusjalg, kelle lapsed teie, üllekohtune warras! üksteise järrel enamist kõik ärrarõwisite! Armastust miño wasto püate, ussun ma, se läbbi üllestunnistada, et miño kuüninglikko wolle awalikkult põlgate ja miño truui sullastele pussi teete. Waene Hints kautas ühhe silma ja terwise! Messikäppal lähheb mõni nädal

aega wallosaid awu parrandades. Toho, ärriskelm! mis pikemalt teiega waidlema affan: kaebajaid on ulgakeste, tõeks tehtud kurjusi küllalti; peasmist teil ei olle lota.“ Reinowadder kostis allandlikkult: „Armoline kuüninga issand, kas miña selleyärrast nuhtluse wärt! olli se ehk miño sii et Messikäp werise päga taggasi tulli? Kudda tõ nõnda pal! ütleb waña tark sõna. Ülleliig julguses kippus ta sõgge wäe kaupa tallomehhe messipu kallale, ei kuulnud miño keeldu; maggus meekärje iño pihtis teima mõistuse — ei tohhi nimetada: kuhho? — Tüllastid tormlased tallopoead teima kerre peale, ees olnud Messikäppal tuggerust ja rammu küllalti wasto panna; sõimas ja wopis rahwas tedda, mis ta siis kui wahwa mees neile laimu ja matsusi kätte ei tasund enne kui jölke pakko pöggenees? — Ja kui issane: kas Hints, sedda lahkest wasto wõtsin ja wõeras: peo roaga sõõtsin, ennast warguse eest ei oskand oida, waid miño sõbralikkõ nõu wasto õsel sallamahti kohtomehhe küni wargale pugges ja seal willetsat kahjo leidis: kas se siis miño sii? Wai kas miña nende pörase tõ pärrast nuhtluse wärt ollen? Sesuggune kohtomõistmine sadaks teie kuüninglikko aule iggawest äbbi! Agga teie käes wolle ning melewald; olgo asja otius selgem kui selge, kohto otsus teie käes: teie wõite miñoga tehha, mis tahhate, tõusko sest mulle kasso ehk kahjo. Tahhate mind keta, küpsetada, ärrakägistada ehk mõdegaga